

*Akvaryumdan çıkıp
okyanusu görmek isteyenlere...*

Bölümler

- I İstanbul 11
- II Eski Taşları Sökmek Gerek 51
- III Uymayan Taşları Yontmak Gerek 109
- IV Taşlar Yerine Oturuyor 169

I
istanbul

“Anne lütfen bavuluma neler koyacağımı söyleme bana. Şu kahrolası kampa gitmekten her an vazgeçebilirim!”

Annem kapıyı arkasından çekip çıktı odamdan. Susmak, onun her zamanki taktiği. Susarak beni çileden çıkardığını bir anlayabilse...

Melisa çılgınlığıyla baş başa kalsın. Kimin umurundayım ki ben!

Belki de, annem yüzünden bir türlü kendim olamıyorum. Belki de, onun susuşları yüzünden hep başkalarının dediklerini yapıyorum; Ceren’le Mısra’nın peşinde şeytan uçurtması gibi sürüklenip duruyorum.

Yaptığım hiçbir şey için etrafımdakileri suçlayamazmışım. Seçimler benimmiş. Bir tek arkadaşta takılıp kalmamalıymışım, diğerleriyle de kaynaşmayı denemeliymişim... Bunları söylemek kolay tabii. Annem, yalnız kalmanın ne demek olduğunu nereden bilecek! Bankada yüzlerce arkadaşı var.

Bir sürü *yapmalısın*'lar, *etmelisin*'ler! Peki, ya benim hayallerim, isteklerim? Ben de Ceren'le Mısra gibi sıfır beden olmak istiyorum. Onlar gibi süper havalı, onlar gibi popüler, onlar gibi özgüvenli...

"Her öğlen iki tabak makarna yiyerek bizler gibi olamazsın," diyor Ceren.

"Hep sebze meyve yemelisin," diyor Mısra.

Artık makarna, pilav, tatlı yemeyi bıraktım, ama hâlâ biraz göbeğim var ve kalçalarım da pek küçülecek gibi görünmüyor.

Onlar gibi çok başarılı olmak, üniversiteyi Amerika'da okumak istiyorum; onlar gibi, her yaz Amerika'nın başka bir şehrine gitmek istiyorum. Biliyorum, bizim o kadar çok paramız yok ve babam beni özel bir okulda okutabilmek için gece gündüz deliler gibi çalışıyor. Ama ben de gece gündüz inekleyip her yıl, tam olmasa bile, başarı bursu alıyorum.

Annem benim *ama*'larımdan bıkmış, öyle diyor.

Off, her şey o kadar ters gidiyor ki şu sıra!

Annemin, terliklerini sürüyerek mutfaktan salona yürüdüğünü duyabiliyorum. Berjer koltuğa oturup, çam ağacının kozalaklarına bakarak düşünüyor olmalı. Belki yine ağlıyordur. Çok dramatik!

Liseyi bitirir bitirmez babamla evlenmiş. Çevremde gördüğüm en iyi anlaşılan çiftlerden, ama kendi aralarında bana çok garip gelen bir denge kurmuş-

lar. Annem *ben bilmem* rolünü üstlenmiş, babam da evliliklerinin *organizatör*'ü olmuş. Buna da *paylaşmak* diyorlar. Ben, ne annem gibi kukla olmak istiyorum, ne de babam gibi kukla oynatıcısı...

Ben ne olmak istiyorum?

Bu soruya en geç bir yıl içinde bir cevap bulmalıyım. Sonra da daha çok özel ders almam gerekecek. Ne olacağıma daha karar vermemiş olabilirim ama tek hayalim, Amerika'da okumak, bundan eminim. Özgürlükler ülkesi Amerika'da!

Annemi, babamı, Bubi'mi seviyorum sevmesine de, dışarıda koca bir dünya beni bekliyor. Annem gibi, kaybettiğim gençlik yıllarıma üzülmem istemiyorum.

"Ben de senin gibi gençtim bir zamanlar, dünyayı değiştirebileceğime inanıyordum. Ancak, bankada müdür yardımcısı olabildim. Şimdi de kapının önüne koydular işte."

Yemek yap, sofrayı kur, sofrayı kaldır, çamaşır yıka. Bunlar için mi okunur üniversite? Ben kesinlikle evlenmeyeceğim. Kimsenin tam zamanlı hizmetçisi olmam. Beni Amerika kurtaracak, biliyorum. Tek yapmam gereken, iyi bir burs bulabilmek.

Bu yaz tatili başlayana kadar hayallerim vardı. Annem birdenbire işsiz kalana dek. Hayatımdaki her şey altüst olana dek.